

Arrest

nr. 317 908 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 juli 2022, met het oog op een huwelijk, een aanvraag tot afgifte van een visum type C in bij de Belgische ambassade in Manilla. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Op 27 mei 2023 trad verzoeker in het huwelijk met D.V.H.-A., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.3. Verzoeker diende op 25 juli 2023, in functie van zijn Belgische echtgenote, D.V.H.-A., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 januari 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 30 januari 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.2023 werd ingediend door:

Naam: [N.]
Voornamen: [J.Q.]
Nationaliteit: Filipijnen
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van zijn Belgische echtgenote, [V.H.-A.D.] [...] met de Belgische nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon. de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een arbeidsovereenkomst en loonfiches (periode maart 2023 - mei 2023) voor bij werkgever [...]. Verder legt zij nog loonfiches (maanden april 2023 - mei 2023) voor bij werkgever [...].

De bestaansmiddelen van referentiepersoon zoals zij heden voorliggen, bedragen dus geenszins 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, heden € 2008,32 euro, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waar men toepassing van wenst te maken. Meer nog, op basis van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden dat referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, is bijgevolg niet duidelijk.

Overeenkomstig art. 42; §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient in een dergelijke situatie een behoefteanalyse gemaakt te worden, Voor zover uit het administratief dossier van betrokkene iets terug te vinden is om deze berekening te maken blijkt alvast dat de referentiepersoon een huishuur betaalt van 600 EUR per maand. Gezien dit bedrag al een deel van haar maandelijks inkomen in beslag neemt, blijft er maar weinig budget over voor het betalen van alle andere vaste en variabele kosten. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan dus bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (verzekeringen, eventuele opleg, nutsvoorzieningen, (tele-) communicaties, kledij, voeding, vervoer, medicatie...) met dit bedrag voldaan zouden kunnen worden. Dit bedrag is te laag om een minimum aan levensonderhoud voor betrokkenen te garanderen met een bijkomende volwassen persoon ten laste, zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te kunnen staan.

Bijgevolg wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat is aangetoond dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht In België te verkrijgen op basis van gezinshereniging,

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene, Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 47/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van fair play en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Verwerende partij diende vanaf zes maanden voor de aanvraag, de bestaansmiddelen van de mevrouw [V.H.] na te gaan.

Zelfs indien haar bestaansmiddelen ook nog werden gevolgd gedurende de periode van de hangende procedure tot de datum van de beslissing. Het had zo simpel geweest indien verwerende partij aan verzoeker méér informatie had gevraagd over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Meer nog, dit is een verplichting indien verwerende partij ervan uitgaat dat zij te weinig informatie hebben over de hangende zaak.

Het volstond om de referentiepersoon aan te schrijven met de vraag tot bijkomende informatie. Indien verwerende partij dit gedaan zou hebben, zou verzoeker alsook de referentiepersoon een antwoord kunnen geven op deze vraag van verwerende partij.

Het niet vragen tijdens de hangende procedure voor bijkomende informatie, doch het in stilzwijgen opteren om de aanvraag gewoon te weigeren, is een teken van laksheid van verwerende partij, van gebrek aan respect voor verzoeker (die nu een nieuwe aanvraag zal moeten indienen), zelfs van kwader trouw in hoofde van verwerende partij. Verwerende partij schendt hierdoor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, alsmede het beginsel van goed bestuur, en tevens het algemene rechtsbeginsel waarbij de administratieve bevoegdheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals beschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite, alsmede met de globaliteit van het dossier, waaronder dus ook de grootboekrekeningen die betrokkene bijgebracht heeft.

De bestreden beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening gehouden te hebben met alle elementen. De bestreden beslissing werd lichtzinnig en overhaast genomen omwille van een laksheid van verwerende partij.

Indien de DVZ de aanvraag serieuzer genomen zou hebben, had DVZ vooreerst het dossier grondiger moeten bestuderen alvorens een beslissing te nemen én had de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker gecontacteerd met het oog op het ontvangen van de bijkomende informatie over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft bij het maken van huidige beslissing, geen enkele afweging van elementen gemaakt, en, in plaats van de beslissing grondig te motiveren, zich te beperken tot loutere standaardmotiveringen en het dossier vlug af te wimpelen.

Dit is niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist, maar ook onder andere in het kader van de fair play, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Men dient, bij het nemen van zulke beslissingen, ervoor te zorgen dat de betrokkene voldoende weet heeft van wat hem te wachten staat. Anders gezegd, dient de beslissing altijd afdoende gemotiveerd te zijn. Met het loutere gebruik van bepaalde nietszeggende standaardformules, voldoet verweerder hier absoluut niet aan.

Tevens werd er door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dit werd aldus niet gedaan. Men zou op verschillende economische sites met een korte opzoeking reeds voldoende begin van informatie vinden, waaruit blijkt dat de zaak van de referentiepersoon een goedwerkende zaak is.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, geïndiceerd dat verzoeker in casu niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf in functie van zijn Belgische echtgenote te worden toegelaten. Hij heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn Belgische echtgenote stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft. Hij heeft verder geïndiceerd dat het inkomen van verzoekers echtgenote lager ligt dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndiceerd volgens artikel 15 van voormelde wet en dat hij, op basis van de voorgelegde documenten, niet kan besluiten dat haar inkomsten volstaan om aan haar en verzoekers behoeften te voldoen zonder ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder "nietszeggende standaardformules" hanteerde. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder de specifieke situatie van verzoeker in aanmerking nam. Ten overvloede dient tevens te worden aangegeven dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. De door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moet, in voorliggende zaak, worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker een recht op verblijf liet gelden in functie van D.V.H.-A., zijn Belgische echtgenote. Verweerder diende dus na te gaan of verzoeker aantoonde dat aan de door de wetgever gestelde vereisten om een dergelijk recht op verblijf te kunnen genieten is voldaan. In dit verband moet erop worden gewezen dat uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat er slechts een recht op verblijf kan worden erkend ten aanzien van de echtgenoot van een Belgische vrouw indien deze vrouw beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haarzelf en haar familieleden dekt. Verweerder concludeerde, na verificatie van de door verzoeker aangebrachte stukken, dat niet werd aangetoond dat zijn Belgische echtgenote stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft. Verzoeker toont niet aan dat verweerder enig stuk dat hij aanbracht over het hoofd heeft gezien. In dit verband moet worden geïndiceerd dat niet blijkt dat hij bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie "grootboekrekeningen" aanbracht, waarmee verweerder rekening had kunnen houden. Er blijkt evenmin dat verzoekers echtgenote "een goedwerkende zaak" heeft. Uit de aangebrachte stukken kan slechts worden afgeleid dat deze vrouw, als arbeidster, in loondienst, werkt.

De Raad kan daarnaast slechts vaststellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat verzoekers echtgenote niet beschikt over toereikende inkomsten, in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verder moet worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden om aan te tonen dat hij aan de voorwaarden hiertoe voldoet. Het is niet de taak van verweerder om in de plaats van de betrokken vreemdeling diens verblijfsaanvraag met stukken te onderbouwen of gebreken in de bewijsvoering te ondervangen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het in voorliggende zaak toekwam aan verweerder om hem te contacteren en om hem om bijkomende informatie te verzoeken. Hij wist of behoorde te weten welke bewijsstukken hij bij zijn verblijfsaanvraag diende te voegen en toont niet aan dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat het door hem aangetoonde inkomen van zijn echtgenote te laag is om te kunnen besluiten dat zij met dit inkomen in de eigen behoeften en de zijne kan voorzien zonder ten laste te vallen van het sociale bijstands-stelsel. Verzoeker maakt daarenboven zelfs niet aannemelijk dat hij nog nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken indien verweerder bijkomende informatie had gevraagd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragsmanoeuvres of door overdreven spoed het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan ook geen schending van het beginsel van fair play worden vastgesteld.

2.1.2.4. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook geen schending aan van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47/13 van de Vreemdelingenwet, kan het volstaan te onderstrepen dat er geen dergelijk artikel bestaat. Uit een verwijzing naar een niet bestaande bepaling kan niet worden afgeleid dat een administratieve beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Art. 8.

*1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Art. 8 EVRM poneert zeer duidelijk dat er geen inmenging mag zijn in het privéleven van verzoeker.

Bovendien wenst de verzoeker aan te halen dat artikel 8 EVRM het begrip familieleven noch het begrip privéleven definieert.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt zelfs dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke

banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader - moeder - kinderen'.

Het feit dat verzoeker reeds geruime in België verblijft, is des te meer een reden om hem het verblijfsrecht te laten worden. Hij heeft in de voorbije jaren een omgeving opgebouwd van vrienden en familie. Heel het centrum van zijn belangen ligt in België. Indien hij terug zou moeten keren naar de Filipijnen, wordt er afbreuk gedaan aan het artikel 8 EVRM, aangezien hij in daar niet veel of niets meer heeft, terwijl zijn omgeving hier in België woont. Meer nog, zijn echtgenote is Belg. Er kan ook van haar niet verwacht worden dat zij haar familie hier achterlaat en verzoeker volgt naar zijn herkomstland.

Ten overvloede kan vastgesteld worden dat er een familieband bestaat tussen verzoeker en zijn partner...

Het klopt dat art. 8 EVRM stelt dat inmenging in het gezinsleven toegelaten is wegens feiten die de openbare orde kunnen schaden. Echter is dit absoluut niet het geval in casu."

2.2.2.1. Allereerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat een einde wordt gesteld aan enig bestaand recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en er bijgevolg niet kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een echte inmenging in verzoekers privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Uit deze verdragsbepaling kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezins-vorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker wist ook dat er geen garantie was dat hij in het Rijk zou kunnen blijven op het ogenblik dat hij een gezinsleven opstartte in België. D.V.H.-A. diende zich eveneens bewust te zijn geweest van de verblijfstoestand van verzoeker en van het gegeven dat er geen zekerheid bestond dat een gezinsleven in België mogelijk zou zijn. In deze omstandigheden kan slechts in zeer uitzonderlijk omstandigheden worden geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door te weigeren om een verblijfsaanvraag in te willigen en er blijkt niet dat dergelijke omstandigheden in casu bestaan. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel een gezinsleven in België kan hebben met zijn Belgische echtgenote en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers echtgenote ook afkomstig is van de Filipijnen en dat zij er opgroeide. Verzoeker toont met zijn theoretische beschouwingen, door aan te voeren dat hij *"reeds geruime in België verblijft"* en door ongestaafd te stellen dat hij *"in de voorbije jaren een omgeving [heeft] opgebouwd van vrienden en familie"* en dat *"heel het centrum van zijn belangen [...] in België [ligt]"* ook niet aan dat enig aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang wordt gebracht. Er blijkt trouwens ook niet dat verzoeker eventuele banden met verwanten, vrienden en kennissen in België niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatietechnieken of middels wederzijdse bezoeken. In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

Er dient ook op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Deze beslissing legt verzoeker aldus niet de plicht op om België te verlaten en maakt op zich geen einde aan welk privé- of familieleven dan ook.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Verzoeker laat verder na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij meent dat artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet is geschonden. De bestreden beslissing is niet gesteund op redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid, zodat niet kan worden ingezien hoe voormelde bepaling in casu zou kunnen zijn geschonden. Zijn loutere verwijzing naar deze bepaling, zonder nadere toelichting, laat de Raad bijgevolg niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Het tweede middel, is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK